

Sygn. akt V **GC 1302/17 upr**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSR Ryszard Kołodziejski
Protokolant:	stażysta Jowita Stafiej

po rozpoznaniu w dniu 03 października 2018 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa G. K.

przeciwko C..com sp. z o.o. w T.

o zapłatę

I oddala powództwo;

III zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt V GC 1302/17

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 17 października 2018 r.

Pozwem z dnia 31 stycznia 2017 roku powód G. K., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) wniósł o zasądzenie od pozwanego C..com Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. kwoty 6.678,90 zł wraz odsetkami ustawowymi od dnia 28 lipca 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 22 czerwca 2016 roku pozwany zlecił powodowi wykonanie usługi transportowej na trasie T. – F. (Szwajcaria) według zlecenia transportowego (...). Powód przyjął zlecenie do realizacji oraz podstawił auto spełniające warunki ustalone przez pozwanego w miejscu planowanego załadunku, po czym udostępnił magazynierom powierzchnię ładunkową. Zgodnie ze zleceniem transportowym termin załadunku wyznaczono na dzień 24 czerwca 2016 roku, zaś termin rozładunku strony ustaliły na dzień 27 czerwca 2016 roku. Wartość wynagrodzenia za wykonanie usługi strony ustaliły na 3.170 euro (14.114,74 zł), które zostało potwierdzone fakturą VAT nr (...). Formą płatności ustaloną przez strony był przelew na rachunek powoda w terminie 30 dni od daty otrzymania prawidłowo wystawionej faktury. Powód wskazał, iż towar został dostarczony w wyznaczone miejsce rozładunku, czego potwierdzenie stanowi list przewozowy podpisany przez odbiorcę towaru. Pozwany przy odbiorze towaru nie zgłaszał uwag co do terminu dostawy towaru, uszkodzeń towaru powstałych w czasie transportu oraz

jakości wykonanej usługi. Ponadto powód podniósł, że pomimo wezwania do zapłaty, strona pozwana nie spełniła świadczenia pieniężnego.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w dniu 16 marca 2017 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodny z żądaniem pozwu.

Pozwany C..com Sp. z o.o. z siedzibą w T. w przepisany terminie złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. W ocenie pozwanego roszczenie zgłoszone przez powoda było całkowicie niezasadne.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, iż zgodnie z przesłanym i zaakceptowanym przez obie strony umowy zleceniem spedycyjnym z dnia 22 czerwca 2016 roku, wynagrodzenie za wykonanie przedmiotowej usługi opiewało na kwotę 1.670 euro. Jednak po załadunku towaru, pracownik powoda zaszantażował pracownika pozwanego i wymusił jego zgodę na doliczenie do rachunku kwoty 1.500 euro. Pozwany nadmienił, iż pracownik P. A. nie był upoważniony i umocowany do zaciągania zobowiązań w jego imieniu. Pozwany wskazał, że dopisana kwota 1.500 euro stanowiła w ocenie powoda stratę związaną ze zmianą trasy. Pozwany, nie godząc się na zmiany warunków umowy po jej zawarciu, z wystawionej faktury uiścił kwotę 1.670 euro, odmawiając jednocześnie zapłaty reszty kwoty. W związku z tym pozwany poprosił powoda o korektę błędnie wystawionej faktury, jednak bezskutecznie. Strona pozwana wskazała także, iż faktura opiewająca na kwotę 3.170 euro została skutecznie zakwestionowana przez pozwanego, a pracownik P. A. złożył powodowi oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli. Nadto pozwany zgłosił zarzut naruszenia przez powoda art. 5 k.c. (zasady uczciwości kupieckiej).

W piśmie procesowym z dnia 13 czerwca 2017 roku powód podtrzymał powództwo w całości oraz wszystkie wnioski i twierdzenia zawarte w pozwie. Powód wskazał, iż stanowisko pozwanego jakoby powód lub jego przedstawiciele stosowali groźby wobec pozwanego, jego całkowicie bezzasadne i nie znajduje oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym. Strona powodowa podniosła ponadto, że obowiązek dopłaty przez pozwanego kwoty 1.500 euro powstał w związku ze zmianą trasy przejazdu załadunku, która to zmiana była nagła i nie do przewidzenia. Powód wskazał, iż strona pozwana nie musiała wyrazić zgody na zmianę trasy i mogła zrezygnować z usług transportowych. Wyrażenie zgody przez P. A. na zmianę warunków umowy było poprzedzone negocjacjami obu przedsiębiorców, a pracownik pozwanego dokonał tej zgody dobrowolnie.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód G. K. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) w zakresie transportu drogowego towarów. Pozwany C..com Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. prowadzi działalność gospodarczą polegającą m.in. na sprzedaży hurtowej artykułów użytku domowego oraz produkcją mebli.

(dowód: wydruk z Krajowego Rejestru Sądowego KRS: (...) – k. 10-13, wydruk z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej – k. 14)

Działający w imieniu C..com Sp. z o.o. pracownik P. A., prowadził od dnia 22 czerwca 2016 roku rozmowy przez komunikator z pracownikiem powoda – M. W. dotyczące transportu towaru z Polski do Szwajcarii. C..com Sp. z o.o. w dniu 22 czerwca 2016 roku zlecił G. K. transport mebli z O. do F. w Szwajcarii. Załadunek miał nastąpić w O. w dniu 24 czerwca 2016 roku, a odprawa celna miała odbyć się w Agencji (...) w T.. Rozładunek towaru miał nastąpić w dniu 27 czerwca 2016 roku z możliwością zmiany tego terminu o jeden dzień w przypadku wstrzymania kierowcy na granicy. Wynagrodzenie ustalono na kwotę 1.670 euro z terminem płatności do 30 dni od daty otrzymania listów CMR i faktur.

(dowód: wydruk rozmowy przez komunikator – k. 143-148, zlecenie transportowe nr (...) – k. 33, zeznania świadka P. A. – k. 88v, zeznania G. K. – protokół na płycie DVD – k. 126)

W dniu 24 czerwca 2016 roku, po załadunku towaru ok. godziny 12.00 pracownik pozwanego P. A. dowiedział się o zmianie trasy transportu i konieczności dopłaty dodatkowej kwoty 1.500 euro w przypadku realizacji zlecenia transportowego zgodnie z pierwotnie ustalonymi warunkami. Pozwanemu zależało na dostarczeniu mebli

do Szwajcarii na czas i nie miał możliwości zorganizowania innego transportu. Wobec tych okoliczności oraz nieoczekiwanej zmiany warunków zlecenia przez stronę powodową w trakcie jego realizacji i dominującej pozycji powoda, pracownik pozwanego, z braku innych możliwości, przystał na nowe warunki zlecenia.

(dowód: zeznania świadka P. A. – k. 88v-89, wydruk rozmowy przez komunikator – k. 143-148)

Towar został dostarczony do F. w Szwajcarii w dniu 27 czerwca 2016 roku. W tym samym dniu powód wystawił fakturę VAT nr (...) roku na kwotę 14.114,74 zł tytułem wynagrodzenia za usługę transportową. Termin płatności powyższej kwoty upływał w dniu 27 lipca 2016 roku.

(dowód: międzynarodowy list przewozowy CMR – k. 7, potwierdzenie odbioru towaru – k. 8, faktura VAT nr (...) – k. 6)

Pozwany z wystawionej faktury uiszczył kwotę 1.670 euro, przesyłając do powoda w dniach 4 lipca 2016 roku, 13 lipca 2016 roku oraz 25 listopada 2016 roku wiadomości e-mail, w których domagał się skorygowania powyższej faktury do kwoty 1.670 euro (uzgodnionej w zleceniu transportowym).

(dowód: wydruki wiadomości e – mail z dnia 4 lipca 2016 r. oraz 13 lipca 2016 r. – k. 34-36, wydruk wiadomości e-mail z dnia 25 listopada 2016 r. – k. 38-39)

Powód G. K. pismem z dnia 29 listopada 2016 roku wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 6.678,90 zł w ciągu 1 dnia od daty otrzymania wezwania.

(dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 29 listopada 2016 r. – k. 9)

W dniu 4 marca 2017 roku P. A. wystosował wobec powoda pismo, w którym złożył oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli zawartego w treści zmodyfikowanego pod wpływem groźby zlecenia spedycyjnego nr (...) z dnia 22 czerwca 2016 roku na podstawie art. 88 k.c. w zw. z art. 87 k.c.

(dowód: pismo z dnia 4 marca 2017 r. – k. 42)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o przedłożone przez strony postępowania dokumenty oraz zeznania świadka P. A.. Sąd dopuścił dowód z przesłuchania stron z ograniczeniem do strony powodowej, przeprowadzony w drodze pomocy sądowej przez Sąd Rejonowy w Warszawie – P.. Ponadto Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. W..

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka P. A. w całości, bowiem były logiczne i spójne oraz pozostawały zbieżne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Świadek wyczerpująco opisał szczegóły współpracy stron, umówione warunki zlecenia spedycyjnego oraz okoliczności, które doprowadziły do zmiany zlecenia transportowego.

Dowód z przesłuchania strony powodowej Sąd uznał za nie w pełni wiarygodny, albowiem G. K. nie uczestniczył bezpośrednio w ustalaniu warunków przewozu i nie mógł mieć pełnej wiedzy co do zachowania i postawy jego pracownika. Ponadto powód oświadczył, iż pozwany nie był w stanie zorganizować innego transportu, podczas gdy we wcześniejszych pismach procesowych powód podnosił, że pozwana spółka, odmawiając wykonania zlecenia przez firmę powodową, mogła skorzystać z usług innego przewoźnika.

W niniejszej sprawie strony zgodnie oświadczyły, że zawarły zagraniczne zlecenie spedycyjne o numerze (...) z dnia 22 czerwca 2016 roku, którego przedmiotem był transport mebli z Polski do Szwajcarii. Załadunek miał nastąpić w O. w dniu 24 czerwca 2016 roku, a rozładunek w dniu 27 czerwca 2016 roku w F. i pierwotnie ustalono fracht na kwotę 1.670 euro płatny w terminie 30 dni od daty otrzymania listów CMR i faktur. Strony zgodnie wskazały, iż towar został dostarczony w terminie, a pozwany uiszczył wynagrodzenie w kwocie 1.670 euro.

Kwestią sporną był natomiast obowiązek zapłaty przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 1.500 euro tytułem dopłaty wynikającej ze straty poniesionej przez powoda na skutek braku przyjęcia drugiego zlecenia. Powód wskazywał, iż powyższa strata powstała w związku ze zmianą trasy przejazdu załadunku i była nie do przewidzenia. Pozwany natomiast podnosił, iż o zmianie trasy i doładunku towaru w B. dowiedział się od pracownika powoda dopiero w dniu 24 czerwca 2016 roku już po załadunku jego towaru, a wcześniej był zapewniany o dostępności całego pojazdu i dostarczeniu towaru na czas. Pracownik powoda poinformował P. A. o konieczności wyboru między dostarczeniem mebli na czas za dopłatą kwoty 1.500 euro, a pozostawieniem ich w magazynie pod Ł. i niekontynuowaniu transportu. Pozwany nie miał możliwości zorganizowania innego transportu z uwagi na czas, w którym dowiedział się o zmianie warunków przewozu, a także na konieczność dostarczenia towaru w umówionym z kontrahentem terminie. Pozwany został niejako „podstawiony pod ścianą” i chcąc wywiązać się z umowy z partnerem w Szwajcarii, przystał na warunki zmienione przez stronę powodową. Należy również wskazać, iż pozwany już kilka dni po dostarczeniu towaru (4 lipca 2016 roku) zakwestionował wystawioną przez powoda fakturę VAT i domagał się jej korekty do umówionej kwoty 1.670 euro, a nie dopiero po kilku miesiącach od wykonania zlecenia, jak wskazywała strona powodowa.

Po analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego powództwo okazało się niezasadne w całości. Należy wskazać, iż zgodnie z art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Niewątpliwie w niniejszej sprawie strona powodowa wykonała swoje obowiązki określone w powyższym przepisie i z tego tytułu należało się jej umówione wynagrodzenie. Jak ustalono, wynagrodzenie w kwocie 1.670 euro zostało przez pozwanego w całości zapłacone, tym samym dopełnił on swoich obowiązków wynikających z zawartej umowy. Jednakże w ocenie Sądu powód nie wykazał zasadności roszczenia dopłaty dodatkowej kwoty 1.500 euro ani co do zasady, ani co do wysokości. Wynagrodzenie za przewóz towarów w umówionej wysokości zostało w całości zapłacone przez stronę pozwaną, a dochodzona pozwem kwota – co wykazał pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty – była dochodzona w sposób nieuprawniony.

W ocenie Sądu powód nie wykazał w żaden sposób, aby przysługiwało mu uprawnienie do dochodzenia dodatkowej kwoty tytułem wynagrodzenia za wykonanie umowy przewozu. W myśl art. 6 k.c. i 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, gdyż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Artykuł 6 k.p.c. reguluje podstawowe reguły dowodowe. Pierwszą - generalnie wymagającą udowodnienia powołanego przez stronę faktu, powodującego powstanie określonych skutków prawnych, oraz drugą regułą, która sytuuje ciężar dowodu danego faktu po stronie osoby, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Zgodnie z zasadą kontradyktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76, z glosą A. Zielińskiego, Palestra 1998, nr 1-2, s. 204; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 406/97, OSNAPiUS 1998, nr 21, poz. 643; uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 października 2000 r., II UKN 33/00, OSNP 2002, nr 10, poz. 251). Strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodzenia co do tych okoliczności na niej spoczywał, zaś sąd powinien wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów (zob. wyrok SA w Białymstoku z dnia 28 lutego 2013 r., I ACa 613/12, LEX nr 1294695). W niniejszej sprawie powód nie przedłożył żadnych dowodów dla wykazania, czy choćby uprawdopodobnienia swoich twierdzeń. Faktycznie doszło do wykonania umowy przewozu w prawidłowy sposób, jednakże powód nie miał uprawnienia do doliczania innych należności, czy uzależniania przewozu w trakcie jego wykonywania od zapłaty dodatkowej kwoty. Strony umówiły się co do trasy przewozu, odpowiedniej kwoty wynagrodzenia i nie wystąpiły żadne przesłanki ku temu, aby pozwany był zobowiązany do uiszczenia dodatkowej kwoty. W niniejszej sprawie istotne było, że pozwany nie został poinformowany przed zaakceptowaniem zlecenia spedycyjnego o tym, że powód będzie dokonywał doładunku w B. i od tego może zależeć data dostawy. Przed wysłaniem zlecenia pracownik pozwanego dopytywał wielokrotnie, czy termin dostawy będzie dotrzymany i za każdym razem otrzymywał twierdzące odpowiedzi. Dopiero po załadunku towaru w O. pozwany dowiedział się o zmianie trasy i możliwości niedostarczenia mebli na czas. Pozwany znalazł się wtedy niejako w sytuacji bez wyjścia i powód wymusił akceptację zmienionego zlecenia spedycyjnego. Takie postępowanie strony powodowej należy ocenić jako naruszające

zlecenie transportowe, tym bardziej w sytuacji braku wcześniejszych informacji o możliwych zmianach zlecenia. Powód, decydując się na transport łączony, działał na własne ryzyko, a dodatkowe koszty z tym związane nie mogą obciążać strony pozwanej.

Mając na względzie powyższe, Sąd oddalił powództwo jako pozbawione uzasadnionych podstaw po myśli art. 774 k.c.

Odnosnie kosztów postępowania orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w myśl zasady odpowiedzialności za wynik sprawy. W niniejszej sprawie stroną przegrywającą jest powód i to on winien zwrócić stronie pozwanej koszty w kwocie 1.800 zł, stanowiącej koszty zastępstwa procesowego (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych /Dz.U. z 2015 r. poz. 1804/).

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda;
3. przedłożyć z wpływem lub za 22 dni.